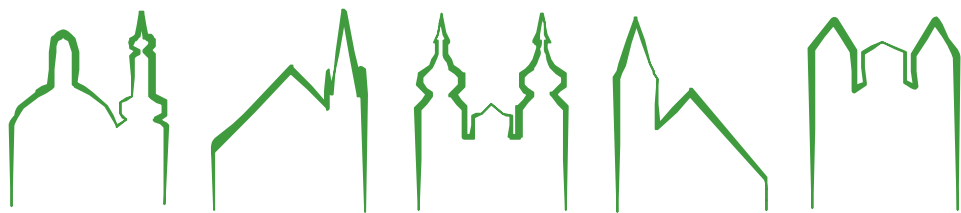

Život farností Znojma

1/2019

Ročník XXIX | Cena 10 Kč

Na setkání Taizé v Madridu

22:21 Skupina devíti lidí stojí na jednom z nástupišť složitého madridského metra. V ruce telefon ukazující přesný čas a všichni soustředěně sledují vteřinovou ručičku.

22:22 Skupina devíti lidí zvedne jako na povel hlavy od telefonu. Spouští se minutu trvající bitva uprostřed nástupiště. Na život a na smrt... je to tu. Tajemný čas.

Ale Tajemný čas není to hlavní, co bylo v Madridu důležité, i když nás provázel celých pět dní pobytu. Přijeli jsme sem přeci kvůli evropskému Taizé setkání, které se již tradičně koná v období mezi vánočními svátky a Novým rokem. Tentokrát nás hostilo španělské hlavní město Madrid. Nás devět a s námi asi čtrnáct tisíc dalších poutníků z různých evropských zemí.

Přiletěli jsme 28. 12. 2018 z Bratislavy, část naší velké skupiny dokonce již o den dříve. Z letiště jsme zamířili rovnou na registraci. Dozvídáme se, že naše skupina tvoří celkem 20 % všech účastníků z České republiky. To je dobré skóre... Na registraci odehrávající se na velkém madridském výstavišti je to ještě dobré, komunikace totiž probíhá v češtině. Dostáváme instrukce, kde budeme bydlet, kde se modlit a kde jíst. Všechny životu esenciální věci obstarané, můžeme dále.

Užíváme si španělského sluníčka a modré oblohy, alespoň mezi přestupy v metru, a dostáváme se do naší hostitelské farnosti v jižní části Madridu. Zde jde domluva o poznání hůř, hlavní organizátor je totiž podobně brilantní v angličtině jako my ve španělštině.

Ve farnosti nám bylo přiděleno ubytování a my se rozdělení do dvojic dostáváme ke svým rodinám, někteří i do kláštera. Všichni naši hostitelé jsou moc milí, a i když

Znojmejší zástupci na setkání Taizé v Madridu. | Foto archiv autorky článku

bychom si s nimi moc rádi povídali, jsme konkrétně v našem případě řadových sester omezeni na překlad portugalských spolybmedlích.

Další dny trávíme poznáváním krás Madridu a modlitbami. Taizé modlitby jsou charakteristické svými meditativními zpěvy a tichem, které je v obrovské hale na výstavišti rušeno jen kašlem a vzduchotechnikou. Bratr Alois, představený komunity, ve svých promluvách hovoří o pohostinnosti, které se nám v Madridu dostává vrchovatě. Kéž by nám byla inspirací více si v životě všimnout potřeb druhých lidí. Kromě modliteb navštěvujeme významná madridská muzea, kde přítomná ostraha není příliš nadšena z naší hry na Tajemný čas.

Silvestrovskou noc trávíme modlitbou a poté festivalem národů v naší farnosti. Španěle se s námi dělí o svou tradici sníst dvanáct vteřin před půlnocí každou vteřinu jednu bobuli hroznového vína. Avšak kvůli marné snaze najít přesný odpočet času na internetu máme Nový rok asi s dvouminutovým zpožděním. Následovala párty, ale ne ledajaká. Odehrávala se přímo v kostele.

Odsunuly se mobilní dřevěné lavice a na jednu zde byl taneční parket i podium. Každý z přítomných národů pak předvedl svůj připravený program. Tančilo se a zpívalo. A co jiného jsme mohli Španělům zazpívat než Slavíky z Madridu?

Nový rok byl den odjezdu. Domů jsme se vrátili živi, zdraví, plni zážitků duchovního i světského charakteru. A už jsme moc zvědaví, zda se nám příští rok poštěstí jet na setkání do polské Wroclawi.

Několik statistických zajímavostí:

- Nejvíce účastníků bylo z Polska, 3500. (Mnozí z nich strávili na cestě i 3 dny.)
- Autobusů přijelo 240.
- Snědli jsme 95 000 mandarinek. (Mnozí z nás si k tomu koupili každý den ještě kilo navíc.)
- Připravili nám 45 000 porcí teplého jídla (které vypadalo každý den docela podobně...).
- Baget bylo 7,5 tun.
- Jídlo každý den rozdávalo 200 dobrovolníků.

Eva Stulhoferová

Z OBSAHU:

Milosrdné sestry a Znojmo	2
Večery chval	4
Rozhovor s louckou varhanicí Soňou Kružíkovou	4
Rozhovor s kostelníkem od Svatého Kříže	7

333 slov

otce Josefa Hudce, O.Cr.

Blížící se doba svatopostní nám připomene jednu ctnost, která je nezbytná v životě každého opravdového křesťana. Je to cnost kajícínosti... můžeme jí říkat sebezapření, sebezřeknutí. V podstatě neznamená nic jiného, než se držet na uzdě, umírat pohodlí, touhám, žádostem těla a tohoto světa, žít svobodně s Kristem. Není to cnost, zvláště v dnešní době, nijak populární a asi nebyla nikdy, jak o tom svědčí i slova Tomáše Kempenského v jeho knize Následování Krista:

"Ježíš má nyní mnoho milovníků svého nebeského království, ale málo těch, kdo nesou jeho kříž. Má mnoho těch, kdo touží po potěšení, ale málo takových, kdo by toužili po utrpení. Náchází hojně společníků k hostině, ale málo k postu. Všichni by se s ním chtěli radovat, málokterí chtějí pro něho něco vytrpět. Mnozí Ježíše následují až po lámání chleba, ale málokterí až k pití z kalicha utrpení. Mnozí velebí jeho zázrak, málokterí jdou s ním křížovou cestou."

Pokání nebylo nikdy populární, tím méně dnes. Může za tím být ztráta smyslu pro hřích nebo smýšlení, které považuje každou lidskou touhu za dobrou, hodnou uspokojení. Může za tím stát sekularismus a materialismus, ztráta smyslu pro nadpřirozeno.

Pro nás však mají být důležitá slova Kristova:

"Nebudete-li činit pokání, zahyne te!"

"Kdo nebere na sebe svůj kříž a ne-následuje mě, nemůže být mým učedníkem!"

Papež sv. Jan Pavel II. v jednom kázání na Popeleční středu řekl:

"Když zapomeneme, že potřebujeme pokání, sebezapření a obět, zapomeneme na skutečnost vlastní hříšnosti.

Když zapomeneme, že jsme hříšníci, zapomeneme, že potřebujeme Krista.

A když zapomeneme, že potřebujeme Krista, ztratili jsme všechno."

Často zapomínáme, naše paměť je krátká. Doba svatopostní je k tomu, abychom ji oživila a ve světle Boží milosti si uvědomili, jak nutně tuto opomíjenou ctnost kajícínosti potřebujeme, ať již ve formě dobrovolných skutků pokání, či jako přijetí odmítnutí, které nutně přichází ze strany světa jako reakce na naši věrnost evangelium nebo když velkodušně přitakáme protivenstvím a křížům, které přináší všední život.

Zprávy ze zákulisí misijního jarmarku

Musím říct, že ačkoliv jsem tentokrát zvolila místo zastrčené, vybíralo se na Kapucín, tak i přesto se vybralo více než o minulém jarmarku. Výtěžek činí 13.200,- a všem bych tímto chtěla moc poděkovat jak za věnované výrobky, tak za jejich koupi. Otec Jindřich výtěžek opět odeslal na konto Papežských misijních děl dětí a poputují do jedné z misijních oblastí. Pokud jídlo pro jedno dítě na rok v těchto oblastech stojí cca 300,- (záleží na místě a věku dítěte), tak by tímto mohlo být stravou zabezpečeno 39 dětí po celý rok. ☺ To nám může dělat radost.

Kdyby Vás zajímalo, co se děje se zbylými věcmi, tak výrobky, které podléhají zkáze (potraviny, cukroví apod.) vracím darujícím. Kdo si přeje zbylé trvanlivé výrobky vrátit, rozvážím zpět majitelům. Pokud ne, uschovám na příští jarmark. Většinou se ještě pár dní po jarmarku někdo ujme nějakého výrobku, proto suma většinou ještě poporoste. Nemusíte se tedy bát, nic nepřijde nazmar. Zbylá přáníčka udělala letos radost v domovech pro seniory, v rámci iniciativy Českého rozhlasu Ježíškova vnoučata.

Ještě bych touto cestou chtěla poprosit, abyste mi opravdu nosili jen Vaše výrobky. Sešlo se mi i pár tašek věcí, které se našly doma, a třeba pro ně nebylo jiného využití. Moc si toho vážím a vím, že se snažíte pomoci, ale chtěla bych tuto akci ponechat jako jarmark rukodělných výrobků. Letos jsme udělaly stoleček těchto bazarových věcí za dobrovolný příspěvek. Ale moc se toho neprodalo a s takovými věcmi potom běhám na charitu. Děkuji za pocho-pení. Papežské misijní dílo má nabídku dalších aktivit, jejichž výtěžek putuje tímto smě-

V neděli 9. prosince 2018 bylo možné v křížové chodbě dominikánského kláštera navštívit misijní jarmark a koupit si některý z mnoha s láskou připravených výrobků.

rem. Kdybyste se někdo chtěl ujmout organizace třeba misijního štrudlování, koláče, nebo misijního svařáku či kávy, ráda Vás jako koordinátor aktivit Papežského misijního díla v našich farnostech podpořím a pomůžu s organizací či reklamou atd. Utvořily jsme už jarmarkový tým, máme radost z každé koruny, která putuje potřebným. Může vzniknout i kávový, štrúdlový nebo svařákový tým. Pokud cítíte, že by taková nějaká služba byla pro Vás, ozvěte se. © GL

Milosrdné sestry a Znojmo

Kongregace milosrdných sester sv. Karla Boromejského má novou generální představenou. Toto naše největší ženské řeholní společenství čítající téměř 150 členek povede dalších šest let sestra Ancilla Anna Doležalová. Vystřídala tak předešlou vedoucí osobnost českých boromejek, jak se jim lidově říká, kterou byla po dobu 18 let sestra Bohuslava Kubačáková. Posláním této kongregace je vedle duchovního života zejména práce na poli zdravotní a sociální péče. Působí hlavně v Praze, kde spravuje známou Nemocnici pod Petřínem a Domov sv. Karla a dále také Dům sv. Antonína v Moravských Budějovicích. Život tohoto řeholního společenství je však historicky

bezprostředně spojen rovněž se Znojmem.

V době komunistické totality, kdy tehdejší vládnoucí režim omezoval náboženskou svobodu a tvrdě zasahoval do chodu církevních společenství, rozhodly se mocenské orgány soustředit zasvěcené osoby někam, kde by nebyly moc na očích veřejnosti. Tak došlo k tomu, že los, kam uklidit boromejky, padl na nevyužitě proboštství ve Znojmě na Hradišti sv. Hippolyta. Mnoho řeholnic už bylo v pokročilejším věku, mladých bylo méně, navíc režim zakazoval řeholní komunitě přijímat nové zájemkyně. Takto se dočkal areál Křížovníků s červenou hvězdou nových uživatelek, jež se tam časem dobře zabydlely a získaly nový do-

mov. Dalo by se říct, že to bylo v dané situaci docela dobré řešení. Časem tam měly poměrně přijatelné podmínky k běžnému i duchovnímu životu. Společenství milosrdných sester se přičinilo o potřebné rekonstrukce budov a také zvelebovalo zahradu. Jeho zásluhou se dočkaly obnovy rovněž silně poškozené památné kapličky

Stovky jmen na náhrobcích sester boromejek na hradištském hřbitově. | Foto archiv redakce

v okolí a zejména cenná křížová cesta stoupající z Gránického údolí nahoru ke kostelíku sv. Antonína.

Společenství sester sv. Karla Boromejského obývalo hradištské proboštství od roku 1958 bezmála půl století, po dlouhou dobu zde měl sídlo i náhradní mateřinec této kongregace. K významné změně došlo, když se na tomto místě sešla v roce 1970 řádová kapitula, která zvolila generální představenou sestru Vojtěchu Hasmandovou. Byla to mimořádná osobnost, což prokázala v mnoha směrech. Původně pracovala jako učitelka, později jako ošetřovatelka a na několika místech byla představenou tamních komunit. V 50. letech minulého století, v době, kdy vedla prachatické Neumanneum, ukrývala v ústavu kněze hledaného komunistickou státní bezpečností. Po prozrazení ji odsoudili ve vykonávaném procesu za údajnou velezradu k osmi letům žaláře. Když si téměř celý trest odpykala, propustili ji na amnestii. To bylo v roce 1960. Nato pobývala nějaký čas v Božicích a pak jí světili komunitu ve Vid-

navě u polských hranic. Jejím dalším působištěm se stalo Město Albrechtice a pak přišlo Znojmo.

V čele české kongregace usilovala matka Vojtěcha o důsledné zavádění výnosů II. vatikánského koncilu do duchovní praxe a dbala i v obtížných podmínkách o kvalitní život svých světeňek. Nebála se riskovat ani při tajném přijímání čekatelek do řeholních řad i za cenu, že by mohla být znovu zatčena. Věrnost církvi a pravdě pro ni však byly ve svěšené funkci vždy jasnou prioritou. Získala si velkou vážnost, takže byla v dalších obdobích vždy znovu zvolena. Následkem útrap, které prožila, měla podlomené zdraví, a tak ji 21. ledna 1988 zdolala zákeřná nemoc. Matka Vojtěcha odevzdala svou duši Bohu a její tělo bylo uloženo na znojemském hřbitově sester na Hradišti sv. Hippolyta. Svobody pro svou činnost se sice bohužel už nedočkala, ale stopa, již za sebou zanechala, je zde stále viditelná. Zemřela v pověsti svatosti. Pohřeb probíhal za velké účasti zasvěcených osob i věřících a byl zároveň jakousi tichou manifestací těsně před pádem nelidského zřízení, jehož konce už se Matka Vojtěcha nedožila.

Obnova církevních struktur po „sametové revoluci“ s sebou přinesla i změny v činnosti a lokalizaci jednotlivých složek tohoto duchovního společenství. Řádové centrum se přesunulo zpět do Prahy a ve Znojmě zůstala dočasně jen menší komunita většinou starých a nemocných členek řádu, která pak byla roku 2007 zrušena a obyvatelky převedeny na jiná místa.

Jedna významná kapitola historie české větve Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského jakoby se uzavřela. Zdaleka ne však docela. Ctnostný život sestry Vojtěchy Antonie Hasmandové, prožitá utrpení a nezlomná víra, obětavost i její zásluhy o udržení duchovních hodnot v době nespravedlivého režimu se staly zářivou hvězdou na temné obloze dvacátého století. Po zásluze už v současnosti probíhá beatifikační proces, na jehož konci se máme dočkat blahověštění této výjimečné ženy. Naši velkou úctou si ovšem zaslouží všechny sestry, jež zde působily a obětovaly se za nás.

Ještě si však musíme položit několik otázek:

- Jak si připomínáme odkaz Matky Vojtěchy my, současníci, kteří jsme se dočkali svobody, pro niž ona přinesla takové oběti?
- Snažíme se o to, aby se i nové generace,

jež neprožily totalitu, dozvěděly pravdu o podmínkách, za jakých museli žít jejich předci?

- Uchovávané s dostatečnou úctou památky, které nám zanechaly takové osobnosti jako byla Matka Vojtěcha?
- Pokračujeme v duchovním odkazu těchto hrdinů?

Ve Znojmě se nám na Hradišti sv. Hippolyta zachoval hřbitov s hroby mnoha milosrdných sester, které obětovaly své životy pro Boží království. Na tom posvátném místě je pochována i služebnice Boží matka Vojtěcha Hasmandová (25. 3. 1914 – 21. 1. 1988), kde očekává své vzkříšení. Zatím bychom tam marně hledali nějakou viditelnou upomínku na trvalé zásluhy této velké osobnosti a jejích řeholních družek. Podle mého názoru má Znojmo a zdejší křesťanské společenství v tomto směru ještě velký dluh.

Jan Kalný

MODLITBY NA PŘÍMLUVU MATKY VOJTĚCHY HASMANDOVÉ

Modlitba za blahověštění

Nejsvětější Boží Trojice, Otče, Synu a Duchu svatý, tobě se klaníme, tebe chválíme, tobě vzdáváme díky za všechny dary a milosti, kterými jsi obdařil svou věrnou služebnici Matku Vojtěchu.

Prosíme tě, ukaž na ní moc své lásky a velikost svého milosrdenství tím, že nám dopřeješ její blahověštění. O to tě s důvěrou pokorně prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitba za různé potřeby

Všemohoucí věčný Bože, tvá služebnice Matka Vojtěcha přijala s láskou a opravdovostí tvé volání ke službě a zůstala mu statečně věrná i v těžkostech. S vnitřní svobodou a radostí přinášela oběti pro růst tvého království. S důvěrou v moudrost církve vedla společenství, které jí bylo svěšené, a laskavě a velkodušně pomáhala všem, kdo se na ni obraceli. Pane, předkládáme ti své naléhavé prosby (...) a dovoláváme se přímluvy Matky Vojtěchy s důvěrou ve vyslyšení.

Prosíme tě o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, který v jednotě s Duchem svatým s tebou žije a kraluje na věky věků. Amen.

Modlitba za uzdravení

Všemohoucí věčný Bože, bezpečné útočiště trpících, dovoláváme se tvé milosrdné lásky a prosíme, shlédni na nemocného (nemocnou) a na přímluvu naší Matky Vojtěchy navrať mu (jí) zdraví, aby tě opět mohl(a) chválit a tobě sloužit, neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Zdroj: <http://matkavojtecha.boromejky.cz>

Z myšlenek Matky Vojtěchy

"Oddělit lásku k Bohu od lásky k bližnímu by znamenalo zradit myšlenku evangelia."

(Z oběžníku 15/1987)

„Pravou hodnotu našim skutkům dodává láska.“

(Z oběžníku 4/1984)

Chceme Boha chválit tak, jak je nám to blízké

S večerem chval jsem se poprvé setkala v Brně na vysoké škole. V kostele plném lidí, kteří přišli Boha velebit, jsem si začala uvědomovat, jak důležité je Boha chválit. Došlo mi, jak často Bohu přednáším své prosby a jak moc zapomínám děkovat a chválit. Děkovat můžu každý den a je za co! Nádhernou příležitostí k vyjádření vděčnosti Bohu jsou právě večery chval. Jeden z realizátorů znojemských večerů Mikuláš Mašek k nim uvádí toto.

Kdy jste začali dělat večery chval?

To už je docela dlouho, ale pokud se nemýlím, tak to byl srpen 2015, na konci léta jsme zorganizovali první chvály v naší říši.

Jak večery chval začaly? Koho to napadlo?

Koho to napadlo vlastně nevím, ale jednoho dne jsem vrazil ke svému bratru do pokoje a řekl mu, že uděláme chvály. Moc neodporoval, tak slovo dalo slovo a měli jsme první zkoušku i s naším cajonistou Filipem.

Naše první zkouška proběhla v parku na lavičce za krásného slunného dne, kde na nás i Romové pokřikovali, ať tam zahráme nějaký pořádný beat. Mělo to takové svoje kouzlo, hlavně to, že já jsem byl extrémní hudební amatér. Byl jsem rád, že jsem rozpoznal, co to je za rytmus, o nějakém předznamenání v notách jsem se dozvěděl tak před rokem. Vlastně teď docela nechápu, jak jsme to vůbec dali dohromady.

Každopádně jsme chtěli ještě rozšířit naše řady, a proto jsme se pokusili oslovit hudebně nadané lidi ze super tajného projektu Šunek, Salátů a podobně (o tom zde nemůžu mluvit, ale zasvěcení ví), jako je naše nadaná houslistka Marta, bývalá klávesistka Terka a Honza, tehdy ještě s elektrickou kytarou.

Osloveným se nápad, s kterým jsme přišli, líbil a zkoušeli jsme, co to šlo, abychom něco nacvičili do konce prázdnin. První chvály byly trochu takovej punk, ale s Boží pomocí jsme to dali nějak dohromady a neskončilo to úplnou katastrofou. Ačkoliv to teda Marta tehdy zhodnotila svým trefným komentářem, že to znělo, jako kdyby se tam přehnal stádo koní. No a postupně to už bylo jen lepší a lepší. Dokopat se zkoušet je ale pořád stejně těžké.

Kde berete inspiraci?

Od různých křesťanských interpretů z celého světa. A to jsou třeba hitovky z Koinonie, Hosany a jiných zpěvníků nebo třeba od různých kapel jako je Heartbeat, Espé, Chris Tomlin, Delirious, Timothy nebo Hillsong.

Nicméně takových kvalitních křesťanských interpretů není mnoho. Proto jsme si už na začátku řekli, že chceme být i my nějakým přínosem do naší české křesťanské hudební scény a nejenom hrát písničky od ostatních autorů. Proto se snažíme tvořit i svoje vlastní autorské písně.

Původní předsevzetí bylo, že složíme na každé chvály jednu novou autorskou píseň, ale to nám úplně nevyšlo. Složené už máme dvě vlastní a třetí je na cestě. A kde se k nim bere inspirace? Nemůžu tady mluvit za Pavla, který nám píše texty a složil i sám celou první píseň, ale kde jinde než ze strastí a radostí vlastního života, událostí a pohnutek, co nám přinese sám Bůh?

Co je hlavní myšlenkou? Proč to děláte?

Zprv máme rádi Boha a máme rádi hudbu, tak jej chceme chválit tak, jak je nám to blízké – hudbou. To je proč to děláme :).

Večery chval v podání znojemské mládeže.

Zadruhé chceme ukázat mladým nevěřícím, že není všechno jen o varhanech a "tajemných" bohoslužbách. Chceme jim ukázat náš svět z jiného pohledu, a tak se třeba snažit trochu evangelizovat, když to tak řeknu. Proto se taky setkáváme po chválách na faře.

Zatřetí máme tak možnost setkat se i s různými "přespolními" věřícími z okolních vesnic, kterým je tento způsob vzdávání chvaly taky blízký.

A hlavně proto, že nás to baví.

Proč je důležité Boha chválit?

Nic přece není jen tak z ničeho. Všechno jsme od někoho dostali a je fajn vyjádřit svůj vděk, můžeme se tak odevzdat do Boží náruče.

Chvála není jen o tom přijít na večer chval. Vlastně bychom měli Boha chválit svým životem, tím, jací jsme a jak žijeme, a to se ne vždy daří.

Zázitek?

Hmmm... Po prvních chválách jsme si říkali, že potřebujeme nějakýho basáka. Tak mně byla na zkoušce vložena baskytara s vytrhanými pražci a řečeno hrej. To bylo poprvé, co jsem takovou věc držel v ruce... No a od té doby hraji na baskytaru. Ač ta první zkouška, když jsem se na ni snažil něco zahrát, musela být opravdu komická.

ptala se Eliška Juráková

Hlavně mít kde hrát

V rámci seriálu rozhovorů s našimi varhaníky jsme tentokrát zamířili do loucké farnosti, z níž pochází a do které se stále vrací **Soňa Kru-**

žíková, absolventka oboru varhan na Pražské konzervatoři a také varhanice u Nejsvětějšího Salvátora u Karlova mostu v Praze.

Soni, vzpomeneš si, kdy jsi poprvé sedla za varhany?

Už je to dvacet let, možná i více, kdy jsem poprvé sedla v Louce za varhany. Přesně si to nepamatuju, ale s jistotou vím, že to bylo v sobotu navečer, kdy můj tatka – loucký

kostelník – jako každou sobotu připravoval vše na nedělní mši a já s ním chodila cvičit. Ale pamatuju si, jak mě poprvé pustila při mši k varhanám Peťa Pospíchalová (nyní Klimundová). Hrála jsem při přijímání jednoduchou úpravu Bachova *Jesus bleibet meine Freude*, co mi dala paní učitelka Piknerová na hodinách klavíru na ZUŠ. Asi od jedenácti let jsem pak doprovázela mše sama.

Poděl se s námi o nějaký zážitek z varháníčení.

Zážitek je hodně. Nedávno se při mši u Salvátora stalo, že nešel vůbec proud, takže jsem potřebovala někoho, kdo bude šlapat měchy (kalkanty). Poslali mi dva nejmladší ministranty, vozili se na měchách v albách jako barokní andělíčci. Hrála jsem jen na pár rejstříků, aby to zvládli utáhnout, naštěstí to zvládly i měchy. Jindy jsem hrála na svatbě na ženichovo přání imperiální pochod ze Starwars na vstup. Někdy mě pobaví naše tříletá Anežka, kdy se ptá – „Mami, to hraješ pozor?“ (myslí Bacha) nebo „Ty jdeš do týnského krámu?“ (myslí chrámu).

Dokážeš spočítat, kolik mší jsi už odehrála? Jak často si zahráš?

Popravdě docela lituju, že jsem si nezačala hned od začátku psát svůj varhanní deník a zapisovat každou mši/koncert. Možná ani po 20 letech není pozdě začít. Teď na mateřské hraju jen 2-3 mše měsíčně, podle toho, kde zrovna jsme, občas koncertuji nebo někde doprovázím. Dřív jsem hrála několik mší týdně, v neděli někdy ráno v Louce/Šatově a večer u Salvátora, ale to už s dětmi nejde zvládat. Naštěstí mám doma digitální piano s připojeným varhanním pedálem, takže nasadím sluchátka a můžu hrát kdykoliv holky spí, jinak chtějí hrát taky.

Jak tě napadlo varhany studovat?

Navrhl mi to Robert Hugo, varhaník od Nejsvětějšího Salvátora v Praze, ke kterému jsem díky Willimu Türkovi začala chodit při vysoké škole na soukromé hodiny. Tenkrát jsem to zavrhla, že už jsem stará na to studovat konzervatoř. Ale nakonec jsem to přeci jen zkusila a jako Bc. z VŠE jsem nastoupila rovnou k prof. Horovi. Denní studium konzervatoře při VŠE, zaměstnání a při mateřské bylo náročnější, ale hrozně mě to bavilo.

Máš někdy při hraní trému?

To víš, že někdy mám, zdravá míra trémy není vůbec na škodu. U mě se většinou tréma stupňuje podle toho, kdo mě poslouchá a jak důležitá příležitost to zrovna je. V tom mě konzervatorní koncerty trochu zocelily, větší kritika než od profesorů snad nemůže být.

Řekni nám o svých koncertech. Který se ti nejvíce vryl do paměti?

Nejraději koncertuju doma v Louce (advent, noc kostelů, při otevřeném kostele při výstavách). Tam, kde varhany znám, dokážu dobře odhadnout, jak budou znít dole. Velkou výzvou jsou neznámé varhany. Nejraději vzpomínám na koncerty ve Španělsku, kde jsme 10 dní cestovali a hráli na španělské varhany se spolužáky z konzervatoře. Typické horizontální trumpety španělských varhan byly pro nás zážitek. Ve španělském Belmonte nás živě promítali při koncertu na plátno lidem v hlavní lodi. To jsem zažila poprvé, bylo to hned jiné hraní. Normálně nemusím myslet na to, jak se tvářím a krčím, když jsem schovaná na kůru, tehdy bylo všechno detailně vidět.

Vnímáš varhany jako nástroj pro duchovní hudbu nebo jako koncertní nástroj?

Varhany jsou pro mě primárně nástroj pro doprovod bohoslužeb. Ale ráda využívám varhanní literaturu i při mši a při koncertech varhanní duchovní skladby, což je převážná část varhanní literatury.

Prozrad' nám, co ráda hraješ?

Jednoznačně nejradši baroko – Buxtehude, Kerll, Muffat, Froberger, Seger, Bachové – a české 20. století – Eben, Teml. A z kancionálu 322, 425, 928.

Je nějaká meta, které bys chtěla jako varhaník ještě dosáhnout?

Hlavně mít kde hrát a hrát, dokud zdraví a rodina dovolí. Jestli budu nebo nebudu ještě vyučovat, nechávám zatím otevřené.

Hráváš v Praze (u Nejsvětějšího Salvátora), v čem je to jiné než ve Znojmě?

Liturgie je samozřejmě stejná, jen varhanní praxe je odlišná. U Salvátora se zpívá z mešních zpěvů (na každou část mše jiný nápev, jiná píseň), v adventu z rorátníků, ordinárium jen Eben, žalmy Korejs, Otčenáš se ze zásady nedoprovází. Při přijímání se píseň hraje až na konec, což mě aspoň motivuje víc improvizovat nebo si připravit nějakou literaturu. Jiné je také finanční ohodnocení varhaníka.

Hrála jsi už na řadu varhan, v čem se liší? Máš některé v oblíbeně?

Varhany se liší hlavně v typu traktury (vedení od klávesy k píšťale, od rejstříku k rejstříkové zásuvce). Traktura může být mechanická (Louka), pneumatická (sv. Mikuláš ve Znojmě), elektrická nebo kombinace elektropneumatická (u Kříže) apod. Většina barokních varhan má ještě jednu odlišnost – krátkou oktávu (Louka, Týn, Salvátor), tzn. v nejnižší oktávě chybí klávesy c-es a další hrají jiné tóny, např.

Soňa Kružíková u svého milovaného nástroje. | Foto archiv respondentky

místo fis zní d, gis zní e. U lomené oktávy (Valtice) jsou přidány další malé černé klávesy fis, gis. V oblíbeně mám barokní varhany. Nejvíce mi vyhovuje kombinace mechanických varhan s elektronickými setzery (u jezuitů v Brně, kde jsem také hrála), tam se dají zahrát skladby snad ze všech období. Co varhany, to jiné hraní. U varhaníka platí jednoduché pravidlo, že se vždy musí on podřídit nástroji a akustice, na rozdíl od jiných hudebníků, kteří si nosí svůj nástroj všude s sebou.

Díky za příležitost k tomuto rozhovoru.

za rozhovor děkuje Eliška Juráková

Soňa Kružíková (roz. Valenová) pochází ze Znojma. V roce 2005 absolvovala II. cyklus klavíru při ZUŠ Znojmo u p. uč. L. Piknerové. V r. 2016 absolvovala obor varhany na Pražské konzervatoři u prof. J. Hory. Od r. 2006 je členkou sboru Notre Dame u Týna v Praze, který i hudebně doprovází. Kromě varhanní hry v loucké farnosti zajišťuje organizaci každoročních adventních koncertů a Noci kostelů. Natočila CD „Varhany v Louce u Znojma“. Účastnila se mistrovských kurzů (Valtice, Úterý, Španělsko). Působí jako varhanice Akademické farnosti Nejsvětějšího Salvátora v Praze. Je magisterskou absolventkou VŠE v Praze. Žije s manželem a dcerami Anežkou a Kateřinou v Praze, nyní je na rodičovské dovolené.

Spokojenost je nakažlivá

Brněnský diecézní biskup Vojtěch Cikrle jmenoval nového (od roku 1990 v pořadí třetího) generálního vikáře brněnské diecéze. V pondělí 4. února 2019 slavnostně uvede do tohoto úřadu svého pomocného biskupa Pavla Konzbulu. Při této příležitosti jsme otci biskupovi Pavlovi položili pár otázek:

Před třemi lety jste se stal biskupem, nyní přijímáte novou významnou roli v životě církve. Jak se liší Vaše pocity tehdy a nyní?

Podstatně. Je totiž nejen teologicky, ale i pocitově něco jiného přijmout biskupské svěcení a získat tak plnost svátosti kněžství, nebo dostat více práce a odpovědnosti. To první se týká spirituality a to druhé praktického úkolu v diecézi. Na druhou stranu ale obě skutečnosti většinou kráčí ruku v ruce. Když se Ježíš ptá Petra, zda ho miluje, a on souhlasně odpoví, tak vždy dostane nějaký úkol, nějakou práci. A tak asi ne náhodou se v Direktoriu pro pastýřskou službu biskupů píše, že pomocný biskup je zpravidla jmenován generálním vikářem nebo alespoň vikářem biskupským.

Co pro Vás znamená služba generálního vikáře brněnské diecéze?

Brněnskou diecézi mám rád a jsem zde doma. Proto bych chtěl, aby pro ni byla moje role generálního vikáře skutečnou službou. Bude to znít možná lacině, ale rád bych parafrázoval jeden reklamní slogan slovy: „Spokojený farář, náš cíl.“ Spokojenost je totiž nakažlivá a přenosná, takže pokud je spokojený farář, tak je šance, aby byli spokojeni i jeho farníci. Právě k tomu bych v této službě rád přispěl, a proto prosím i o modlitbu.

Jaké první konkrétní úkoly či kroky jste si stanovil?

Jsou to tři kroky. Nejprve bych se rád více seznámil s děkanáty diecéze, které ještě detailně neznám. Dále bych rád inicioval pastorační zmapování farností tak, aby byl jasnější obraz o jejich situaci a potřebách do budoucna a podle toho bylo možno učinit vhodné kroky. Do třetice bych se rád aktivně připojil k iniciativám otce biskupa Vojtěcha a podporoval pravidelné formy modliteb za naši diecézi.

Jste známý svým smyslem pro humor a často citujete svého oblíbeného spisovatele G. K. Chestertona. Napadá Vás i nyní nějaký jeho vhodný citát?

Nový brněnský generální vikář biskup Pavel Konzbul. | Foto Vít Kobza

„Jestliže nás humor nepřiměje, abychom se pozastavili nad svou hloupostí, nekoná svou práci.“

Děkuji za rozhovor a přeji hojnost všech Božích darů pro Vaše nové poslání.
Martina Jandlová
(Zdroj: Biskupství brněnské)

Pomoc nebeské maminky

Je mi 52 let a 29 let nosím jméno Marian. Od narození a svého křtu mám jméno Jiří a svátek slavím 24. dubna. Když jsem ale v září roku 1989 vstupoval do premonstrátského řádu, tak jsem „nafasoval“ právě jméno Marian – a od té doby slavím každý mariánský svátek, každou sobotu a v květnu a říjnu každý den. To se mám!

Jméno Jiří mi dala moje maminka na památku její maminky a mé babičky Jiřiny. Při mém současném řeholním jménu Marian pak mohu myslet na svou pozemskou maminku, která je také Marie, a zároveň nebeskou maminku Pannu Marii, matku Pána Ježíše i Matku mou. Toto jméno jsem dostal při obřadu „obláčky“ od našeho pana opata. A mohu potvrdit, že během těch 29 let jsem si k tomuto jménu a k Panně Marii získal opravdu blízký vztah.

Modlím se především k Pánu Bohu, ale tak nějak lidsky s prosbou o ochranu a přimluvu také i k velmi šikovnému andělu

strážnému a mnohým blízkým světcům, především k Panně Marii. Modlitba, to jsou chvíle pokoje a radosti, ale jistě také chvíle, kdy mě něco trápí nebo se něčeho bojím či cítím, že sám na to prostě nestačím. Vroucí modlitby pomáhají zvláště při některých mých adrenalinovějších chvílích – při výstupu na vysoké hory či vzletání do výšin na motorovém padáku – tehdy tu nebeskou ochranu opravdu cítím.

Jedna z nejužasněji vyslyšených modliteb byla tehdy, když jsem se konkrétně k Panně Marii modlil za pomoc při poznání řeholního povolání. Věnoval jsem tomu intenzivně týden pouti, kterou jsem končil na svatém Hostýně o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. A přímo tam a ten den konkrétně za mnou přišel jeden premonstrát a pozval mě do tohoto řádu, který je také velmi mariánsky zaměřen. A já toto pozvání přijal, potom jsem i na památku tohoto setkání dostal své řeholní jméno a jsem v této rodině šťastný.

A všem tak přeji také plnost štěstí, krásný vztah k pozemským maminkám i k nebeské matce a kéž se jednou všichni setkáme jako velká Boží rodina v Božím království.

P. Marian Jiří Husek OPraem.
(psáno pro Katolický týdeník č. 1/2019)

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

Zdravím všechny farníky, farnice, farničata a čtenáře našeho zpravodaje!
Dnešní vtíp je trochu delší, ale stojí za to.

Jdou dva skautíci na výlet a narazí na studnu.

"Co myslíš, jak je hluboká?" ptá se jeden.

"To se dá snadno zjistit," říká druhý. "Hodíme dovnitř kamínek a budeme poslouchat, kdy dopadne na dno."

Hodili tedy kamínek, poslouchají a ono nic.

"Asi byl ten kamínek moc malej a neslyšeli jsme ho," vysvětluje jeden ze skautíků.

Najdou větší a zkouší to znovu. Zase nic.

Všimnou si železničního pražce. Každý ho uchopí za jeden konec a s vypětím všech sil ho hodí do studny.

Jak tak čekají na dopad, najednou se kolem nich mihne koza a skočí do studny.

Oba skautíci koukají vyjeveně co se děje a náhle se u nich objeví děda a ptá se:

"Studentíci, neviděli jste tu někde kozu?"

"Jo, viděli," odpoví jeden ze skautíků. "Právě skočila do týhle ty studny!"

"Tak to byla jiná koza," praví děda. "Ta moje byla uvázaná k železničnímu pražci."

Omlouvám se všem milovníkům zvířat a přeji krásné dny. o. Pavel Bublan

Splnil jsem si mnohé muzikantské sny

Petr Kolář je zpěvák, kontrabasis-
ta, kytarista, dirigent, ale také
oddaný kostelník a ministrant.
Upravil stovky písní, účinkoval
v mnoha hudebních tělesech, je
jednou z výrazných osobností
znojemské kulturní scény. Jako
kapelník už 10 let vede znojem-
skou vokální skupinu *Mosty*.
V souvislosti s tímto výročím jsme
ho poprosili o rozhovor, ve kte-
rém potvrzuje to, co si o něm
mnozí myslí. Bez hudby by žít
nejspíš nedokázal.

Petře, většina z nás tě zná jako vynikajícího hudebníka. Můžeš nám prozradit, kdy jsi u sebe vypožadoval zájem o hudbu a jaké byly tvé hudební začátky?

Jako dítě jsem hudebností nijak nevynikal. V naší rodině se hudba neprovozovala ani aktivně, ani příliš pasivně – poslechem. Jen maminka byla vášnivou návštěvnicí představení brněnské opery. Co by odrůstající dítě mě občas vzala na operu s sebou a já si pamatuji, že to pro mě byla velká nuda!

V osmi letech jsem začal chodit na klavír. Absolvoval jsem bez velkého zájmu čtyři roky klavíru a dodneška vzpomínám na to, jak mě to nudilo. Vzpomínám si třeba na parné červnové odpoledne, kdy skoro všichni moji vrstevníci byli na koupališti a já jsem kráčet tou neskutečně dlouhou a rozpálenou Vackovou ulicí v Brně a už zdálky jsem slyšel nekonečné přehrávání stupnic: do-re-mi-fa-sol-la-si-do a zase zpátky, které tam provozoval nějaký zoufalec navštěvující výuku přede mnou. Hrůza!

Celé toto moje hudební vzdělávání skončilo, když mi bylo 12 let a já se postavil na odpor s tím, že do hudebky už chodit prostě nechci. Všichni mě přemlouvali, že je to škoda a že toho budu litovat, ale já jsem si stál za svým.

Moje maminka se s tím ale nehodlala smířit, a proto mě v svých 15 letech (přes můj houževnatý odpor!) přihlásila do kurzů klasické kytary. Měl jsem učitele, který byl jako vystřížený ze staré komedie Faunovo velmi pozdní odpoledne. Byl mimo jiné zpěvákem v tehdejší operetním sboru brněnské zpěvohry – obor baryton. Hlavně to byl ale velký milovník žen a já jsem ho měl rád, protože skrze tento jeho zájem mi hudebka poměrně často odpadla :-). Nicméně i přesto se mu podařilo základy hry na kytaru u mě vypěstovat.

Jak jsi svoje první zkušenosti s hudbou zúročil?

Moji spolužáci ze základky, kteří uměli hrát o něco lépe než já, se rozhodli založit kapelu. A protože jeden ze zakladatelů tehdejší kapely miloval country a trampskou muziku a hrál na banjo, měla kapela právě toto směřování. Tehdejší repertoár čerpali od kapel jako Zelenáči (dříve Greenhorns), Fešáci a podobně. Začali hledat někoho, kdo by hrál na basu. Tenkrát bylo kritérium jednoduché – kdo uměl, tak hrál na kytaru nebo na banjo, kdo uměl méně, ten hrál na basu. A to byl můj případ. Navíc jsem zjistil, že zpěvem a hrou na kytaru se dají balit děvčata. To už byla panečku motivace! :-). Sice jsem v tomto oboru příliš úspěšný nebyl, ale zato jsem se během poměrně krátké doby naučil docela dobře hrát a zpívat :-).

Zlomový moment sehrála nová zpěvačka v naší kapele, Maruška Odstrčilová. Hrála též na kytaru a uměla zajímavé písničky. Pár jsme jich nacvičili a byly opravdu dobré. Zjistili jsme, že ty písničky pocházejí z repertoáru skupiny Spirituál kvintet. Když jsme pak asi v roce 1980 celá kapela navštívili koncert Spirituál kvintetu v Brně na Musilce, byl to pro nás všechny obrovský zážitek a bylo rozhodnuto. Chceme být jako oni!

Od té doby jsme nejen pravidelně navštěvovali koncerty SK, ale začali jsme tu jejich hudbu zkoušet také hrát a hlavně zpívat. Nu, ale jak? Spirituál kvintet měl především vynikající vícehlasy. Zkoušeli jsme je napodobit (systém chyt' si nějaký hlas), ale to se nám příliš nedařilo. Někdy to vyšlo lépe, někdy hůř, ale nevěděli jsme si rady – vždy to znělo trochu jinak, protože ty hlasy jsme si nepamatovali. Vznikla tedy potřeba vzniklé hlasové linky nějak zachytit. Zkoušeli jsme to všelijak, až přišlo něco, co pro nás mělo takový význam, jako pro mladou církev Sslání Ducha Svatého. Nevím, kdo tenkrát vyslovit tu památnou větu, ale zněla: „A co takhle zkusit zapsat to do not?“

Někdy v té době jsem se ocitl v roli kapelníka. Potřebám takto fungujícího tělesa brzy přestala stačit moje stará baskytara, a tak jsme zatoužili po kontrabas. Vždyť Spirituál kvintet jej také měl! Jeden z mých kolegů muzikantů přišel s nápadem, že v hudebce, kde vyučují mimo jiné hru na kontrabas, škola žákům nástroj zapůjčí. Za-

Petr Kolář (zcela vpravo) při vystoupení se skupinou *Mosty*. | Foto archiv redakce

čal jsem tedy navštěvovat hodiny kontrabasu a i když jsem nebyl vzorným žákem, základy hry na kontrabas se mně podařilo vstřebat, ovšem hlavně – měli jsme nástroj a začali jsme hrát a koncertovat!

Hráli jsme ve vysokoškolských a podobných klubech a hlavně jsme se začali účastnit všelijakých písničkových soutěží, jako třeba Porta, Písničková liga a tak podobně.

A protože jsme se přece museli nějak jmenovat, vznikl ten název *Mosty*. Dodnes netuším, kdo jej vymyslel, ale já to určitě nebyl! :-)

Mezitím jsem pilně harmonizoval a aranžoval písničky. Vlastně všechno, co mi tenkrát padlo do ruky, jsem se pokoušel opatřit vícehlasem - spirituály, lidovky, folkové písničky

Postupně jsem objevil klasický čtyřhlas: soprán, alt, tenor, bas, kterému podléhám do dneška.

Tyto *Mosty* pak už v různých se měnícím obsazení fungovaly asi do roku 1992, kdy skončily.

Jak jste si jako skupina na těch písničkových soutěžích vedli?

V roce 1982 jsme se jako zelenáči poprvé přihlásili na *Portu* a vypadli jsme hned v městském kole. Postupně jsme se ale *Porty* účastnili každý rok a pomalu jsme lezli tím žebříčkem soutěží od příček nejnižších až k zisku hlavní ceny za vokální výkon v roce 1989 v Plzni, na tehdejší celostátní přehlídce. Měli jsme tak možnost stát po boku takových kapel, jako třeba tehdejší *Poutníci* (s Robertem Křesťanem) nebo *Kamelot* s kapelníkem Romanem Horkým.

A co tvoje znojemské hudební angažmá?

Do Znojma, kde jsem se šťastně oženil, jsem odešel v roce 1992. Jako první hudební uskupení jsem poznal Chrámový sbor Sv. Kříže, tenkrát pod vedením regenschoriho kůru Sv. Kříže a varhaníka pana

Vlastimila Nešetřila. Zde jsem zpíval podle potřeby tenor nebo bas. Když pak pan Nešetřil koncem roku 1995 skončil, chopil jsem se, po krátkém váhání, vedení sboru sám. Navíc se mi podařilo zlanafit do sboru dr. Zdeňka Půčka na bas a také pana Ladislava Pospíchal na tenor, kteří se okamžitě stali oporami sboru. Pan Pospíchal je jí do dneška.

S vedením sboru jsem skončil v roce 2005, kde po mně těleso převzal pater Angelik Zdeněk Mička a po něm Jarmila Ludvíková a já jsem se vrátil na pozici řadového zpěváka, kde jsem dodnes.

Mezitím jsem v letech 1994 – 1996 hrál na baskytaru v tehdejší Znojmském bigbandu pod vedením pana Karla Fojtka a taky na kontrabas v cimbálové muzice Polajka, kterou vedl kapelník Ladislav Pospíchal.

Protože miluji vokální tělesa, založil jsem v roce 1998 vokální kvarteto Svatého Kříže, které se později přejmenovalo na V.O.S.K., přeloženo Vokalisté Od Svatého Kříže. Kvarteto fungovalo téměř 10 let.

V roce 2013 jsem začal ještě hrát ve znojmské dixielandové kapele Jazz Hunters pod vedením Lukáše Navrkala, ve které působím dodnes.

A co skupina Mosty Znojmo, se kterou jste loni oslavili už 10 let působení? Můžeš nám ji blíže představit?

V roce 2008 se mi opět podařilo založit vokální kvarteto, kde na soprán a altu byly matka a dcera Kejzlarovy, na tenoru mocná posila dr. Dominik Bláha a na basu moje maličkost. Toto těleso přijalo název Mosty Znojmo, čímž bylo obnoveno původní jméno Mosty, po šestnácti letech!

Prostý vokál nám ale brzy nestačil, tak jsme s Dominikem začali hrát na kytary. Repertoár tenkrát tvořily hlavně černošské spirituály, povětšinou v angličtině, lidové písně, písničky ze zpěvníků Cantate, Hosana atp. a také klasická vokální duchovní hudba od renesance po klasicismus. Později se vyměnily zpěvačky, po Ivě Kejzlarové

Petr Kolář se narodil v roce 1962 v Brně. Po základní škole vystudoval Střední průmyslovou školu elektrotechnickou v Brně, poté studoval na VUT Brno na Fakultě elektrotechniky, obor Materiály a technologie. Do roku 1992 pracoval jako technolog v Moravských energetických závodech Brno, v roce 1992 odchází do Znojma a nastupuje na tehdejší Okresní úřad ve Znojmě, referát kultury. Později pracuje jako zástupce vedoucího v prodejní hudebních nástrojů Lidl Music a technolog ve firmě Egston Eggenburg. Od března 2010 je kostelníkem u kostela sv. Kříže ve Znojmě a od roku 2015 také zaměstnanec Chráněných dílen Sansimon. Je ženatý, má dvě děti: Karolínu (1993) a Vítka (1996).

přišla na soprán moje dcera Karolína, na alt Hanka Schebestová, později vdaná Dudášová. Pak přišel ještě Saša Radkovský, který mě vystřídal na kytaru a já jsem mohl (po patnácti letech nečinnosti!) začít hrát znovu na kontrabas. Když pak moje dcera odešla na studia do Olomouce, nahradila ji v roce 2018 známá a vynikající zpěvačka Dáša Svobodová. Tak vznikla sestava, která funguje dodnes.

S kontrabasem přišly ovšem i další možnosti, a tak se náš repertoár rozrostl o řadu písní z repertoáru skupiny Spirituál Kvintet, které rádi zpíváme. Koncertujeme nejčastěji po kostelích ve Znojmě a okolí.

Pokud to shrneme, tak hraješ na kontrabas a kytaru, zpíváš, upravuješ písně, diriguješ. V čem se cítíš nejlépe?

Určitě jako zpěvák a potom kontrabasista. Úpravám písní se už moc nevěnuji, přesto jsem si s Mosty Znojmo splnil mnohé své muzikantské sny a realizoval řadu svých úprav spirituálů i jiné muziky.

Máš ještě nějaký hudební sen?

Nacvičit ještě nějaké nové spirituály, získat vlastního textaře a dát dohromady mužský čtyřhlas.

Který hudební žánr ti sedí nejlépe?

Spirituály, lidovky, folk, klasická hudba duchovní i světská, jazz, asi všechno, co do této doby dělám. Chybí mi jen cimbálka, ve které jsem také několik let hrál. Tu bych si ještě rád někdy zkusil.

Máš z poslední doby nějaký dobrý hudební zážitek?

Každý koncert skupiny Spirituál Kvintet a pak náš výroční koncert k 10. výročí založení skupiny Mosty, kde nás podpořila řada bývalých členů kapely a udělali mně (a snad nejen mně) tím velkou radost!

Nepotřebuješ si někdy od hudby odpočinout?

Ano, pak preferuji ticho, dobré jídlo, nějakou tu skleničku a spánek. :-)

S manželkou jste jako rodiče procházeli velkou zkouškou, když byl před lety u vašeho syna diagnostikován autismus. Co vám tato zkušenost dala a co byste poradili rodičům, kteří jsou v podobné situaci?

Čím jsem starší, tím více si uvědomuji, že žádná obecná a jednoznačná rada neexistuje. Cítím ale velkou vděčnost, že lidé z naší farnosti Vítka přijímají takového, jaký je, a tím nám poskytují podporu, což je pro nás také nesmírně důležité!

Projevil se hudební talent i u tvých dětí?

Ano. Dcera Karolína absolvovala na ZUŠ obor klavír a příčná flétna. Asi jako u každého dítěte přes počáteční nadšení přišlo období krize, ale podařilo se jí vytrvat a dnes je tomu velmi ráda. Také se mnou lé-

ta zpívala v Mostech, myslím, že velmi dobře a s velkou chutí. Hudební nadání se projevuje i u Vítka, hudba obohacuje jeho život.

Za svůj život jsi do vícehlasé podoby upravil stovky písní a mnoho z těch úprav převzala další hudební tělesa. Jaké to je, slyšet svoji práci u jiných hudebníků?

Je to pro mě čest a pokud to dělají dobře, mám z toho velkou radost. A někdy je to zajímavé, protože ty písně pojmají třeba úplně jinak, než jsem zamýšlel já a bývá to pro mě i svým způsobem obohacující.

Máš ještě nějaké další koníčky kromě hudby?

No, on to není koníček, ale pořádný kůň, který mi moc volného času nedopřává! Proto bych chtěl velmi poděkovat své rodině a hlavně ženě Jindře za podporu a nesmírnou trpělivost, protože muzika mě často odváděla a odvádí z domova, kde je přece stále tolik práce. :-)

Ale mám ještě zálibu v železnici a všem kolem ní, kterou sdílím se svým synem :-)

Mnozí z nás tě znají i jako nepostradatelného kostelníka ve farnosti Sv. Kříže. Co tě na této práci nejlépe těší?

Boží blízkost, možnost Pánu Bohu a církvi posloužit a pak, samozřejmě, ta nepostradatelnost, že ano. :-))

ptala se Petra Bláhová

VÝROČÍ

16. února uplyne 95 let od narození **P. PATRIKA TRNEČKY OP**, který v letech 1968-74 působil jako kaplan ve farnosti sv. Kříže ve Znojmě. Zemřel v roce 1998 a je pohřben v řádové hrobce na znojmském hřbitově. RIP

Před 105 roky (25. března 1914) se v Huštěnovicích u Uherského Hradiště narodila Antonie Hasmandová pozdější generální představená Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského známá jako **MATKA VOJTĚCHA**. Zemřela v roce 1988 a je pohřbena na řádovém hřbitově na znojmském Hradišti. V rámci probíhajícího procesu svatořečení, byla v roce 2014 papežem Františkem prohlášena za ctihodnou.

Sestra Vojtěcha jako politická vězeňkyně v roce 1952. | Zdroj: matkavojtecha.boromejky.cz

Adventní prohlídka dominikánského kostela a kláštera

Kostel Nalezení svatého Kříže s klášteřem dominikánů na Dolní České patří k významným pamětihodnostem Znojma. Dvě vysoké baňaté věže v jeho průčelí dotváří malebnou siluetu města. Všichni ho známe, mnozí se při každodenní uspěchané cestě okolo na chvíli zastaví, vejdou a pokleknou před laskavým úsměvem Panny Marie Znojenské a podělí se s ní o své starosti a radosti. Také při bohoslužbách jsou kostelní lavice plné. Kolik toho ale ve skutečnosti o historii stavby a uměleckých dílech v interiérech víme? Známe vzrušující příběhy, které se v jeho zdech odehrály, a osudy lidí, kteří tam žili?

O hlubší poznání a propagaci místních církevních památek už několik let usiluje Nadace pro obnovu církevních památek děkanství znojenského v rámci projektu „Příběhy památek“. Poslední akcí v roce 2018 byla právě komentovaná prohlídka dominikánského kostela a kláštera. Mnoho milovníků historie a umění využilo v předvánoční adventní neděli této příležitosti a přišli se podívat a poslechnout si výklad odborníků. V prostorách chrámu byli přivítáni tóny adventní varhanní hudby v podání Aleny Paulenkové. Provázení se poté ujali dva zkušení a oblíbení průvodci, Jiří Kacetl a Ondřej Lazárek. Bylo toho opravdu hodně o čem povídat.

Původní klášter vznikl na východním okraji města, na místě zvaném Husí vrch, již v hlubokém středověku. Okolnosti jeho za-

ložení jsou zahaleny tajemstvím, pravděpodobně se tak stalo někdy mezi lety 1230– 1247. Dominikánští bratři Kazatelé prožívali spolu s městem časy dobré i zlé, období rozkvětu a prosperity se střídala se zkázou a zmarem. Ve šťastných letech podporovali zámožní měšťané a šlechta provoz kláštera i jeho velkolepou obnovu a výstavbu a zástupy zbožných poutníků přicházely uctít vzácnou relikvii svatého Kříže a později i milostný obraz Panny Marie Pomocnice křesťanů. Jindy však živě požáry, válečné události nebo zvláště mocných ničily majetek i životy. Několikrát se klášter ocitl doslova v troskách, vždy se však podařilo ho znovu vybudovat. Jeho současná vrcholně barokní podoba pochází z poslední čtvrtiny 18. století. Ačkoliv v roce 2014 dominikáni po téměř 800 letech svůj klášter opustili, jejich duchovní působení se navždy zapsalo do dějin města.

Prohlídka byla dlouhá a náročná, přesto jen málokdo odešel předčasně. Když pod hudební kruchtou kostela upozornil Ondřej Lazárek na personifikaci hlavních křesťanských ctností Víry, Naděje a Lásky a připomněl slova sv. Pavla, že Lásky je největší

Návštěvníci prohlídky zavítali i do jedné z nejstarších částí dominikánského kláštera – gotické kapitulní síně. | Foto p. Trčková

a nikdy nepřestává, lidem zářily oči. S tímto poselstvím odcházeli do svých domovů a snad si je ponесou i do nového roku.

Oblíbené prohlídky pořádá výše zmíněná nadace s finanční podporou města Znojma. Také v letošním roce se zájemci mohou těšit například na výpravu po stopách jezuitů ve Znojmě, na autobusový zájezd za kostely Vranovska a Bítovska nebo na přednášku Tomáše Valeše o barokním malířství ve znojenských kostelích. Naposled jmenovaná akce se uskuteční 6. března v 18 hodin v Dolním sále Znojenské Besedy.

Eva Jurmanová

FArní hŘIŠTĚ

Milí farišťáci!

Dnes jsme si pro Vás připravili dvě momentky z masopustního průvodu. Mezi pořízením obrázků utekl nějaký čas, masky se ve svém rejci promíchaly, ale jedna z masek už musela pospíchat domů. Poznáte která?

Vaši PaKLíci

Farnost kupuje zdevastovaný klášter

Přestože budova bývalého kláštera na hlavním znojemském náměstí patřila od roku 1628 řádu kapucínů, nyní si ji, celou zchátralou, kupuje od státu církev za miliony korun.

Při okupaci v roce 1939 bylo totiž Znojmo připojeno přímo k Německé říši a objekt zabral wehrmacht pro účely lazaretu. Po válce pak bylo s klášterem nakládáno podle Benešových dekretů. Sloužil následně jako turistická ubytovna a různé sklady. Farnost směla užívat jen kostel a ani po roce 1989 nebyly naplněny podmínky restitučních nároků.

Když ale v loňském roce stát o prodeji objektu obálkovou metodou rozhodl, zno-

jemské věřící to oslovilo. „Budovy jsou v neobyvatelném stavu a jejich oprava nebude snadná, ale atmosféra tam zůstala – františkánská, vlídná a hluboce duchovní,“ konstatoval znojemský děkan Mons. Jindřich Bartoš.

Představa, že by památné církevní prostory mohly sloužit docela jiným účelům, znojemské katolíky bolela. Kromě toho farnost u sv. Mikuláše už dlouho hledala prostory pro svá různá společenství. „To všechno vedlo k rozhodnutí přihlásit se do soutěže, kterou jsme nakonec překvapivě vyhráli. Ačkoliv byla nejnižší možná nabídka povýšena jen nepatrně, druhý zájemce zůstal za námi. Na úhradu více než

osmi milionů korun jsme vyhlásili sbírku a od prázdnin už byly z darů získány téměř tři miliony. Stále nám však ještě rozhodující část chybí,“ dodává Mons. Bartoš. Jeho farnost nyní čeká i náročné usilování o dotace k rekonstrukci a oživení získaného areálu.

V novém pastoračním centru by mělo být rovněž zázemí pro další farnosti Znojemska, křesťanská školka, prostory k edukační činnosti, případně i pro malé řeholní společenství. (vaš)

Převzato z Katolického týdeníku č. 2/2019 (Poznámka: Vybraná částka na koupi kláštera dosahovala k datu uzávěrky tohoto čísla zpravodaje již 5,6 mil. Kč.)

Farní ples v Příměticích

V pátek 25. ledna 2019 jsme měli s manželem možnost se zúčastnit farního plesu znojemské farnosti Přímětice, který se konal na dohled kostela sv. Floriána, v novém, hezkém a čistém obecním sále v Kuchařovicích.

Pocházíme ze Slovácka, kde je tradice lidových veselic a plesů hluboce vžitá. Jako mladí manželé jsme se však přestěhovali do Suchohrdel, kde i vzhledem k absenci kostela jsme doposud neměli příliš mnoho příležitostí se s místními farníky společensky setkat. Proto jsme velmi uvítali tuto příležitost zúčastnit se farního plesu znojemské farnosti, na který nás pozvala kamarádka Marie. Ta se bohužel s námi plesu neúčastnila, proto jsme se museli s manželem vypravit ze Suchohrdel sami. Abychom mohli ochutnat lahodnost vína místních

vinařských oblastí, rozhodli jsme se vypravit na místo plesu pěšky. Přestože cesta do Kuchařovic není dlouhá, měli jsme štěstí a hned na konci obce Suchohrdly nám spontánně zastavilo auto mířící taktéž na plesové veselí. Mohli jsme se tedy dříve zúčastnit plesu a nasát tak brzy jeho atmosféru. Ta byla více než skvělá. Hned u našeho stolu nás mile přivítali starší manželé, se kterými jsme si během večera příjemně popovídali. Zvláště pak potěšující bylo pozdravení od otce děkana Jindřicha Bartoše, který nám došel ke stolu osobně popřát hezký večer.

Cítili jsme se tedy na plese velmi dobře. Atmosféra byla příjemná, bufetový výběr bohatý, ceny příznivé, víno fantastické. Užili jsme si ples plnými doušky, čemuž přispěla také kapela s charakteristickým

názvem Víkend Hostěradice, jež pravidelně hrála i lidové písničky v tanečním rytmu valčíku i polky a mohli jsme si tak hezky zatančit, jak to známe ze svého rodného regionu.

Před samotným koncem plesu jsme navázali i zajímavá přátelství s několika mladými farníky, kteří nám představili i otce Jindřicha Čoupka, jenž je doprovázel domů. Otec Jindřich nás ihned nezávážal pozvat ke slavení nedělní liturgie do Kuchařovic.

Následnou cestu domů jsme si tak užili v podobě noční procházky.

Budeme se těšit, že se snad brzy opět setkáme při dalších příležitostech, možná právě v Kuchařovicích kolem obětního stolu.

manželé Jana a Pavel Brázdilovi

Stalo se – krátce

Advent dětí u Sv. Kříže

Celý advent 2018 při dětském programu na desáté mši svaté v kostele sv. Kříže děti plnily úkoly z adventního misijního kalendáře. Obrázek anděla, na počátku černobílý, se každým dnem více vybarvoval spolu s tím, jak úspěšně si děti vedly. Úkoly, jako například příprav rodičům večeri, pomodli

se desátek, uklid' si pokojíček či přečti si o životě misionáře, nebyly vždy úplně jednoduché, ale společnými silami děti dokázaly celého anděla rozžářit. Na své dílo byly patřičně hrdé, vždyť jim pomohlo prožít advent trochu jinak! (Petra Bláhová)

Poděkování za Tříkrálovou sbírku

Vážení přátelé, radostná zpráva! Letos jsme opět překonali loňský rekord v Tříkrálové sbírce. Na našem okrese se vysbírala úctyhodná částka 2 346 252 Kč! Dovolte mi, abych Vám všem, kdo jste se na sbírce podíleli, srdečně poděkoval. Velmi si Vašeho nasazení vážím. Byli to studenti středních škol, skauti, děti ze školek, dobrovolníci, naši zaměstnanci, páni faráři, dospělí i senioři.

Zvláštní poděkování patří všem dárcům, kteří do sbírky přispěli. Děkujeme Vám! Vaše pomoc je důležitá pro naše seniory,

děti a dospělí s postižením, lidi bez domova, lidem umírajícím a dalším, kterým můžeme pomáhat právě také díky Vašemu příspěvku.

Milí přátelé, přeji Vám vše dobré, Evžen Adámek, ředitel Charity Znojmo

Pozdrav z Ugandy

V prosinci 2018 do redakce našeho zpravodaje dorazil dopis z Ugandy od Andrewa Mukasy, kterého finančně podporujeme z ušetřených peněz z příspěvků za náš zpravodaj. Andrew píše, že začal navštěvovat 3. třídu. Aktuálně v Ugandě panuje dobré počasí a probíhá období sázení. Andrew žije pouhých 29 km od hlavního města Ugandy Kampaly, přesto ji ještě nenavštívil. Také uvádí, že se těší na Vánoce a že doufá, že budou jíst maso s rýží.

V roce 2018 usedlo do ugandských školních lavic v rámci programu Adopce na dálku Arcidiecézní charity Praha již přes

1800 dětí. Každé dítě z programu dostalo k Vánocům povlečení na postel a velký lavor, který rodiny využijí na koupání a mytí nádobí.

Roční náklady na podporu vzdělávání jednoho dítěte v Ugandě činí 7000 Kč. Tuto částku jsme pro malého Andrewa i letos odeslali. Přestože náš časopis bude nově vycházet pouze pětkrát do roka, věříme, že se nám Andrewa Mukasu bude dařit podporovat i v dalších letech. *(Ondřej Lazárek)*

Jan Palach burcuje svědomí i po 50 letech

16. ledna se po celé naší zemi připomínalo 50. výročí sebeupálení 20letého studenta Jana Palacha. Ke vzpomínkovým akcím se připojilo i naše město. V 18 hodin se na Divišově náměstí sešlo přibližně 150 lidí. Poté co zazněla 50krát hrana na největší znojemský zvon, vydali se účastníci setkání se zapálenými svíčkami přes Horní náměstí, Kovářskou a Komenského náměstí na ulici Jana Palacha, kde promluvili zástupci zdejších studentů a kde zazněla výzva spolku Milion chvilek pro demokracii. Závěrečná chvíle ticha připomněla všechny, kteří i dnes žijí v nesvobodě. Shromáždění zakončilo požeňání zdejší evangelické farář-

ky a zpěv československé hymny. Portrét Jana Palacha zůstal upevněn na ulici nesoucí jeho jméno a mnozí u něj zanechali zapálené svíčky. Snad nám jeho příklad bude majákem i v našem životě, abychom nebyli lhostejní vůči zlu, které ohrožuje druhé i společnost. Radikální, ale přesto čistě altruistická oběť Jana Palacha zavazuje naše svědomí i po 50 letech, abychom „bojovali proti tomu zlu, na které právě stačíme“. *(Ondřej Lazárek)*

Betlémské světlo 2018

V neděli 23. 12. 2018 před Štědrým dnem přijelo do Znojma světlo z Betléma. Velké díky všem, kteří živý betlém a celý průvod se světlem připravují. Díky také rodinám, které představují svatou rodinu. Svatou rodinu v očekávání zastoupili manželé Filovi z Chvalovic, kteří očekávají narození svého čtvrtého dítěte. Úlohy svaté rodiny v živém betlémě se ujali manželé Texlovi se svým čtvrtým dítětem. Ježíška výborně ztvárnila malá Maruška Texlová. *(Eliška Juráková)*

Ekumenické setkání

V týdnu modliteb za jednotu křesťanů se v neděli 20. 1. 2019 konala ekumenická bohoslužba, letos v sále dominikánského kláštera ve Znojmě. Ekumenického setkání, které bývá pravidelně každý rok, se kromě Mons. Jindřicha Bartoše účastnili i představitelé dalších církví. Celou bohoslužbu tematickými písněmi provázela schůla od sv. Mikuláše. Vládla tam atmosféra pokoje, přátelství a porozumění. Po skončení bohoslužby byla možnost si ještě popovídat u připraveného pohoštění. *(Marie Ochmanová)*

Pravidelné mše svaté ve Znojmě

	Ne	Po	Út	St	Čt	Pá	So
Sv. Mikuláš	9.00						
Sv. Kříž	8.00 10.00	18.00	18.00	18.00	18.00	17.00	18.00
kaple sester dominikánek		7.00	7.00	7.00	7.00	7.00	7.00
Sv. Jan Kř.		8.00	8.00	8.00	8.00	8.00	
Sv. Alžběta	11.00						
Sv. Michal	18.00						
Louka	8.00			18.00			
Přímětice	9.30	18.00				18.00	
Hradiště	10.30					8.00	
pečovatelský dům Vančurova 17							9.00
nová nemocnice							14.30

Pravidelný program ve znojemských farnostech

Setkání katechumenů každou neděli v 9 h v sále kláštera u Sv. Kříže | **Mše sv. s programem pro děti** – každou neděli v 9 h u Sv. Mikuláše a v 10 h u Sv. Kříže | **Adorace** – každý čtvrtek od 20 do 21 h u Sv. Mikuláše | **Setkání katechumenů** každou neděli v 9 h v sále u Sv. Kříže (začíná se 23.9.), opakování ve čtvrtek v 17 h u Sv. Mikuláše | **Setkání dětiček a jejich maminek** – každé pondělí a středu od 9 do 12 h na faře u Sv. Mikuláše | **Modlitby matek** – každé pondělí v 18 h na faře v Louce; každé úterý v 18 h v přímětické hřbitovní kapli | **Setkání Mariiny legie** – každé pondělí v 15.45 h na faře u Sv. Kříže | **Zkoušky chrámového sboru** – každé úterý v 19 h na faře u Sv. Kříže | **Setkání mládeže** – každý pátek v 19.30 h na faře u Sv. Mikuláše; jednou za 14 dní v pátek večer na faře v Přímětích | jednou za 14 dní v neděli

v 19 h na faře v Přímětích – rozjímání nad Písmem | **Vzdělávací setkání nejen pro mládež** – jednou za 14 dní v pátek na faře v Louce (po mši sv. v 19.30 h) | **Zkoušky schůly** – každý pátek v 18 h na faře u Sv. Mikuláše | **Setkání ministrantů** – každý pátek v 18 h na faře u Sv. Mikuláše | **Setkání dominikánských terciářů** – každý poslední čtvrtek v měsíci po večerní mši sv. na faře u Sv. Kříže | **Mše sv. pro seniory a nemocné** – každou sudou středu ve 13.30 h v novém domově pro seniory U Lesíka, každou sobotu v 9 h v penzionu na Vančurově, každou sobotu ve 14.30 h v Nové nemocnici v přednáškovém sále (možnost přinést sv. přijímání na pokoj)

Kontakty na znojemské farnosti

Římskokatolická farnost u kostela sv. Mikuláše, Znojmo

Mikulášské náměstí 62/13, 669 02 Znojmo

Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo

Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo

duchovní správce: Mons. Jindřich Bartoš

tel.: 603 290 082, e-mail: jindrichbartos@seznam.cz

kaplan R.D. Ladislav Bublán

tel.: 605 186 648, e-mail: xbublanoo@seznam.cz

kaplan R.D. Pavel Bublan

tel. 723 843 409, e-mail: pavelbublan@seznam.cz

web: www.farnostznojmo.cz

Římskokatolická farnost Znojmo – Louka

Loucká 3622/29, 671 81 Znojmo

duchovní správce: P. Marian Jiří Husek OPraem.

e-mail: info@farnostlouka.cz, tel.: 736 523 600

web: www.farnostlouka.cz

Římskokatolická farnost Přímětice

Prokopa Diviše 18/12, 669 04 Znojmo 4 – Přímětice

duchovní správce: R.D. Jindřich Čoupek

e-mail: farnostprimetice@seznam.cz

tel.: 722 752 154 – R.D. Marek Coufal

web: www.farnostprimetice.cz

Kalendář akcí

2.2. So	HROMNICE – mše sv. v 8 h u Sv. Jana Křtitele, v 18 h u Sv. Kříže vždy s požehnáním svící měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 17 h, autobus ze Znojma v 16 h
3.2. Ne	svatoblažské požehnání po mši sv.
11.2. Po	den nemocných – mše sv. v 8 a v 18 h v kostele sv. Alžběty u staré nemocnice (jinde mše sv. nebude)
14.2. Čt	setkání seniorů KLAS – návštěva rádia PROGLAS v Brně , odjezd autobusem č. 108 z autobusového nádraží Znojmo v 8.12 h, prohlídka prostor rádia a účast na polední mši sv.
17.2. Ne	při mších sv. sběrka na Halěř sv. Petra měsíční modlitba v popické kapli v 15 h
23.2. So	VEČER CHVAL u Sv. Jana Křtitele v 19.30 h, zve znojemská mládež
28.2. Čt	setkání seniorů KLAS – Postní doba (P. Ladislav Bublán), sraz v 9.00 h na faře u sv. Kříže
1.3. Pá	první pátek – adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže od 15 h, mše sv. v 17 h
2.3. So	měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 17 h, autobus ze Znojma v 16 h
3.3. Ne	tradiční DĚTSKÝ KARNEVAL od 15 h na loučké faře, všechny děti i s doprovodem jsou zvány mše sv. ke cti sv. Anežky v 10.30 h na Hradišti, výroční den úmrtí – narození pro nebe (1282)
6.3. St	POPELEČNÍ STŘEDA – den přísného postu, mše sv. s udělováním popelce v 8 h u Sv. Jana Kř., v 16 a v 18 h u Sv. Kříže pobožnost křížové cesty po městě v 19.30 h od kostela sv. Jana Křtitele, zakončení u Sv. Michala
8.3. Pá	mše sv. pro děti v 17 h u Sv. Kříže, v 16.30 křížová cesta dětí
9.3. So	postní DUCHOVNÍ OBNOVA PRO MLÁDEŽ od 9 do 17 h v dominikánském klášteře na Dolní České (vede P. Jiří Jeniš z diec. centra mládeže)
14.3. Čt	setkání seniorů KLAS – od 9 h návštěva kláštera v Břežanech , odjezd z autobusového nádraží Znojmo v 8.06 h autobusem č. 822
16.3. So	PEKAŘSKÁ POUŤ u sv. Klementa v Tasovicích , mše sv. v 16 h postní DUCHOVNÍ OBNOVA PRO ŽENY v dominikánském klášteře na Dolní České od 9 do 17 h (vede P. Pavel Lacina z Pozořic)
19.3. Út	SLAVNOST SV. JOSEFA – mše sv. jako ve všední den
23.3. So	postní DUCHOVNÍ OBNOVA PRO MUŽE v dominikánském klášteře na Dolní České od 9 do 17 h (vede P. Stanislav Pacner Th.D.)
25.3. Po	slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ , mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř. a v 18 h u Sv. Kříže
31.3. Ne	vzpomínková mše svatá na P. Jana Formánka u příležitosti 30 let od úmrtí v 9.30 h v Dyjákovickách (slouží synovec P. Formánka Michael Martínek)
28.3. Čt	setkání seniorů KLAS – křesťanství trochu jinak – Svatá Trojice , v 9 h na faře u sv. Kříže (Milan Šoba)

5.4. **ŽELEZNÝ POUTNÍK** – postní pěší pouť (v noci z pátku na sobotu), začíná mši sv. v 18 h v Bazilice Navštívení P. Marie na Svatém Kopečku u Olomouce a končí mši sv. v Bazilice Nanebevzetí P. Marie na Svatém Hostýně, ze Znojma pojede autobus v 15 h, více na: zeleznypoutnik.cz

POBOŽNOSTI KŘÍŽOVÉ CESTY v postní době

Kostel sv. Kříže – každý pátek v 16.30 h
Kostel sv. Jana Kř. – každá středa a pátek v 7.30 h
Kostel v Louce – každá neděle v 17 h
Kostel na Hradišti – každou neděli po mši sv.
Kostel sv. Mikuláše – o postních nedělích v 15 h:
10.3. vede mládež a ministranti
17.3. vedou ženy
24.3. vedou muži,
31.3. vedou řeholní sestry
7.4. vedou rodiče s dětmi

LYŽAŘSKÝ POBYT pro mládež na horách v Jeseníkách

o jarních prázdninách 11.2. – 17.2.2019 na faře v Jeseníku, cena pobytu 1000 Kč, info: P. Marek Coufal – tel. 722 752 154

POBYT PRO DĚTI NA FAŘE V ČUČICÍCH

od 13. 2. do 16. 2. pojede o. Jindřich Čoupek s dětmi na faru v Čučicích v blízkosti údolí řeky Oslavy, kde podniknou dva výlety, pomoc při dopravě dětí, vaření a při dalších aktivitách vítána

AKCE "48 HODIN V KLÁŠTEŘE" sester trapistek v Poličanech

Odjezd 10.3. ve 13 h z fary v Příměticích, návrat 12.3. v 18 h. Program: ticho, modlitba, duchovní četba, příroda, ... Cena: asi 700 Kč. Hlaste se do 20.2. u P. Jindřicha Čouпка (tel. 731 402 652)

DUCHOVNÍ OBNOVA EXERCICIÍHO TYPU – DOET PROSIMĚŘIC-CE 2019 na faře v Prosiměřicích (pořádá FATYM)

7. – 10. 2. pro muže – vede jáhen Ladislav Kinc, téma: Radujte se a jásejte | 15. – 17. 2. (začátek až v pátek) pro marianky dospělé (P. Marek Dunda), téma: Využitá šance | 21. – 24. 2. pro maminky marianek a soluňáků (P. Marek Dunda), téma: Nový pohled | 7. – 10. 3. pro soluňáky (P. Marek Dunda), téma: Nečekané možnosti | 14. – 17. 03. pro ženy (jáhen Ladislav Kinc), téma: Radujte se a jásejte | 21. - 24.3. pro ženy (P. Milan Plíšek), téma: Hovory o víře
Začátek ve čtvrtek v 18:00 a zakončení v neděli ve 14:00. S sebou: spací pytel nebo deku, Bibli, poznámkový blok a potraviny do společné kuchyně. Cena: 300 Kč (vzhledem k reálným nákladům budeme vděční za případné dary navíc). Přihlášky: Fara Vranov n/D, Náměstí 20, e-mail marek@fatym.com, tel: 733 755 978

POUŤ DO MEDUGORJE od 7. 5. do 12. 5.

odjezd v úterý večer ze Znojma, program: hora Zjevení, Křiževac, večerní mše sv., modlitby, přednášky, duchovní program, v sobotu výlet do Mostaru, návrat v neděli dopoledne, cena 3000 Kč (nezahrnuje ubytování a stravování), duchovní doprovod P. Ladislav Bublán, informace a přihlášky do 28. 2. u p. Jana Grosse (tel. 736 681 217, morava.gross@eznam.cz)

FARNÍ TÁBOR PRO VŠECHNY KLUKY A HOLKY proběhne

letos od 7. do 14. 8. 2019. Cena 700 Kč. Přihlašovat se můžete do konce května na: mikulas.masek@gmail.com (jméno dítěte, věk, kontakt na rodiče, alergie a jiné důležité informace) nebo na tel.: 603 821 523. Pro bližší info pište, volejte.

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Adresa redakce: farni.zpravodaj@outlook.cz. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Ochmanová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Za obsah článku odpovídá autor. V elektronické podobě je časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 1/2019 vyšlo 1/2/2019 ve Znojmě v nákladu 630 výtisků. **Uzávěrka příštího čísla: 20. března 2019.**